

РАН БОСИЛЕК КОСЕ БОСЕ

chitanka.info

Свило си косенцето гнездо и седнало да мъти яйчица. Но не щеш ли, дошла Кума Лиса, повъртяла се под дървото и почнала да се умилква:

— Косе Босе, дай ми едно яйчице, че умирам от глад!

Смилило се косенцето, дало ѝ яйчице.

На другия ден лисицата пак дошла:

— Косе Босе, дай ми едно яйчице, че лисичетата ми няма какво да ядат!

Не могло косенцето да ѝ откаже, дало ѝ още едно яйчице.

На третия ден лисицата пак дошла:

— Косе Босе, дай ми едно яйчице, че пристигнаха мама и тате на гости и трябва да им направя чорбица!

— Нямам вече, Лиске, яйчица! — отвърнало косето. — Едно-едничко ми остана да си измътя пиленце, не мога да ти го дам!

— Така ли? — ядосала се лисицата. — Щом нямаш яйчица, тогава тебе ще изям!

Какво да прави косето, дало ѝ последното си яйчице и вече нямало какво да мъти.

Заплакало Косе Босе. Минали няколко жени, които събирали съчки в гората, и го попитали защо плаче.

— Как да не плача — рекло то, — като всяка сутрин идва лисицата и ми взима яйчицата! Изяде ги всичките, не можах да си измътя пиленца. А сега, като нямам вече какво да ѝ дам, мене ще изяде!

Тогава те му казали:

— Не плачи, Косе Босе! Ние имаме едно страшно куче, ще го заровим ей тук, в шумата под дървото. Като дойде лисицата, ти ѝ кажи: „Нямам, Лиске, яйчица, ами имам една кокошчица, ей там лежи скрита, в шумата. Нея вземи и всяка сутрин ще ти снася яйчица.“

Послушало ги косето. Дошла пак лисицата и се примолила:

— Косе Босе, дай ми едно яйчице!

А то отвърнало:

— Нямам, Лиске, яйчица, ами имам една кокошчица, ей там лежи скрита, в шумата. Нея вземи и всяка сутрин ще ти снася яйчица.

Чула това лисицата, зарадвала се и отишла да разрови шумата — че като изскочило оттам онова страшно куче, нахвърлило ѝ се да я изяде.

Хукнала тя през гората, а кучето тича след нея — ще я разкъса! Тя бяга, то я гони, тя бяга, то я гони... Като стигнала до хралупата си, Лиса се шмугнала в дупката и се скрила.

Тогава кучето седнало отвън да я чака.

Подвила Лиса крака и доволно продумала:

— Вие, краченца, как викахте, като ни гонеше кучето?

— „Беж, Лиске, да бягаме! Беж, Лиске, да бягаме!“ — обадили се краката ѝ.

— Милите ми какини краченца, кака ще им купи нови ботушки! Ами вие, ръчици, как викахте, като ни гонеше кучето?

— „Беж, Лиске, да бягаме! Беж, Лиске, да бягаме!“ — отвърнали ръцете ѝ.

— Милите ми какини ръчици, кака ще им купи нови гривнички!

Ами вие, оченца, вие как викахте, като ни гонеше кучето?

— „Беж, Лиске, да бягаме! Беж, Лиске, да бягаме!“

— Милите ми какини оченца, кака ще им купи очилца! А ти, опашко, ти как викаше?

— „Дръж, куче, Лиса за опашката! Дръж, куче, Лиса за опашката!“

— Така ли? — ядосала се лисицата и се заканила на опашката си, за да я сплаши: — Я да те дам аз на кучето да те откъсне!

И като не знаела, че кучето дебне отвън, подала опашката си от хралупата.

А кучето това и чакало — ухапало я здраво и задърпало с все сила. Тя тегли навътре, то тегли навън, тя тегли навътре, то тегли навън... Измъкнало я най-подир от хралупата и я разкъсало.

Така Косе Босе се избавило от лисицата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.